

Марія Чумарна

В чотирьох частинах

Частина 4

МЕЧ ЯГЛА

Художник Віра Чипурко

ТЕРНОПІЛЬ
НАВЧАЛЬНА КНИГА – БОГДАН

УДК 82-93
ББК 84-445(4Укр)
Ч-90

Чумарна М. І.

Ч-90 Пригоди Лумпумчика : в 4 ч. Ч. 4. Меч Ягіла : пригодницько-фантастична повість / М.І. Чумарна. — Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2020. — 96 с.
ISBN 978-966-10-7544-2

«Меч Ягіла» — четверта повість із серії книг «Пригоди Лумпумчика». Читаючи, ви матимете нагоду побувати в далекому минулому нашого краю, зустрітися з легендарним героєм Троянської війни Ахіллом, який називає себе іменем давньоукраїнського бога сонця — Ягілом. Карколомні пригоди чекають Василька Ігнатенка та його друга Юрчика в Криму... А які — прочитаєте в цій захопливій книзі.

УДК 82-93
ББК 84-445(4Укр)

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

ISBN 978-966-10-7544-2

© Чумарна М. І., текст, 2020
© Чипурко В. П., малюнки, 2020
© Навчальна книга – Богдан, 2020

ТВОРИ СВОЇ ДИВА!

Дорогі читачі!

Багато хто з вас захоплюється книжками фантастичного жанру. Ви любите читати книжки, в яких герої мандрують на далекі планети, перемагають різних пришельців, здобувають царства і утверджують у світі добро.

Якщо ви уже читали книжки із серії «Пригоди Лумпумчика» «Прибулець із Сатурна», «Посланець Всесвіту», «Планета Рожевого Світанку», то знаєте, що дива трапляються завжди і скрізь. Треба тільки мати уважне і любляче серце, гострий зір та розум. І велике бажання самому творити казку свого життя. Як це роблять герої повістей Василько, Юрчик, Іринка і Сашко.

В попередніх повістях розповідалося про те, як на Землю із далекої планети Сатурна прилетів голубий «м'ячик» — інопланетянин, що його Василько Ігнатенко назвав Лумпумчиком. Лумпумчик розповів друзям, що він прилетів із далекої планети як посланець Семи Священних Планет до дітей, яких вважають посланцями

Всесвіту і які, коли виростуть, зможуть зробити багато добрих справ не лише на Землі, а й у всьому Всесвіті.

Наші герої побували на Планеті Рожевого Світанку — це планета, з якої на Землю прилітають душі дітей. З допомогою Лумпумчика герої книжок навчилися пізнавати таємниці нашої планети, глибше розуміти і відчувати власну силу. З допомогою сили бажання Василько допоміг прозріти сліпій дівчинці Іринці. Його однокласники Сашко та Остап відкрили в собі нові здібності, а маленький Юрчик виявився справжнім чарівником, який вміє зіцлювати рослини і комахи.

В новій повісті «Меч Ягіла» ви матимете нагоду заглянути в найдавніші закутки історії нашого краю. Але найбільш захоплюючою буде зустріч з легендарним героєм Троянської війни, якого греки називали Ахіллом, а в нашій повісті він називає себе іменем давньоукраїнського бога сонця — Ягілом. Насправді батьківщиною легендарного Ахілла, якому поклонялися, як божеству, за його силу і відвагу, є наша з вами батьківщина.

Чому Василько з Юрчиком подалися у Крим, які пригоди трапилися з ними у таємничій печері та в степу, як Василько потрапив на острів Зміїний, які несподіванки чекали там на нього, — про все це розповідь вам фантастична повість «Меч Ягіла».

А я передаю вам послання від легендарного героя, яке він заповів своїм друзям:

«Твори свої дива сам! Будь героєм у своєму власному світі — і тоді всі світи відкриються тобі!»

З любов'ю Марія Чумарна

МЕЧ ЯГЛА

НОЧІВЛЯ В СТЕПУ

Я дуже люблю їздити з дідусем. Дорогою він завжди щось веселе розповідає. Але ми з Юрчиком, розморені теплом і спокоєм, майже відразу поснули. І прокинулись уже в темряві. Машина стояла далеко від дороги — просто у траві. Дідусь уже розпалив вогнище і готував нам вечерю.

— Де це ми? — я виліз із машини — і просто звалився у теплу запашну траву.

Довкола тріщали цвіркуни, — здавалось, що їхні голоси зливаються із голосами далеких зір, котрі засівали все довкола своїм блиском.

— В степу, — відказав дідусь, і його голос наче змінився, — став якимсь м'яким і тихим.

— А чому ми тут? Ми не доїхали до Криму?

— Не доїхали. Там ремонтують якусь ділянку дороги — довелося об'їжджати. Я глянув на покажчик: «Мелітополь». І зразу відчув, що нас доля тут зупинила. Давно хотів тобі показати Кам'яну Могилу.

— Це тут?

— Недалечко. Переночуємо в степу, як чумаки, а завтра заїдемо до музею.

Юшка лоскотала ніздрі запахом петрушки, кропу, ще якихось особливих дідових прянощів. Навіть Юрчик прокинувся: напевно, вловив запах вечері. Ох і смачна ж юшка в степу! Ми навіть палатки не розкладали: витягли спальні мішки, розстелили їх на траві, лягли і дивилися в небо. Дідусь показував сузір'я, розповідав, як колись давно чумаки у степу по зорях орієнтувалися...

Он та одна зірка так яскраво спалахує — вона не відпускає моїх очей: ніби наскрізь мене просвічує. Я намагаюся вловити, наскільки вона велика порівняно з іншими зірками. Дивлюсь, дивлюсь, а вона стає схожа на сніжинку — і так собі легко гойдається перед очима...

О, тепер вона зовсім близько! Та ні, то чиїсь очі — такі яскраві, як зірки. Якась жінка нахилиється наді мною і каже:

— Заблукав хлопчисько у степу... нехай спить, завтра вранці відведете його до храму...

Я хочу запитати, хто вона, але язик мене не слухає. Я уже сплю. І в той же час бачу воїнів у срібних шоломах — вони ідуть слідом за жінкою. «Ана, Ана!» — її ім'я дзвенить мені у вухах...

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.